

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1700

Decas II. Ab anno 810. ad annum 820.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64756](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64756)

Unde fulti ab Imperatore Manichæi capiti
iterum extulerunt, mox in duas sectas di-
visi in *Beantitas* & *Sergiotas*, aliter à *Sar-
tas*
sive *Instabiles* dictos.

Pipinus adversus Venetos infelicem ex-
peditionem suscipit, cum enim Methu-
maucū occupasset, atque incendisset, alia
autem Insulas, in quas confugerant Vene-
ti, imposito milite ratibus tentaret, incur-
rerunt illi in vadosa loca & uliginosa, in
quibus à peritis locorum Venetis obtrun-
cati sunt. Unde tantum dolorem Pipinus
hausit, ut paucis post diebus obiêrit, Ve-
ronæ sepultus. Veneti exinde caput su-
um extulerunt, immutatoque statu dein-
ceps ad eam pervenêre potentiam, ut pau-
cos sibi bellis terrestribus pares, navalibus
nullos haberent.

DECAS II.

✽ *Ab anno 810. ad annum 820.* ✽

811. **L**Eoni Prætori Armenicarum infe-
renti militare donativum, quod e-
rat sedecim talentorum & librarum mille
trecentorum, illud cum ingenti multitu-
dine captivorum abripuerunt. Quare Ni-
cepho-

cephorus Imp. adversus Bulgaros processurus, nova tributa Ecclesiis, monasteriis, & civibus imposuit, atq; octo annorum redhibitiones a Principū domibus exegit, quā de re cū omnes conquererentur idque a Patricio quodam Theodosio nomine Nicephoro relatum esset, respondit: *Si Deus obduravit cor meum uti Pharaonis, quid boni erit his, qui sub manu mea sunt? Theodosi noli alia expectare, præter ea, quæ à te conspiciuntur.* Quibus verbis non tantum hæreticum, sed etiam Atheum se esse ostendit. Ingressus posthac in Bulgariam, & factus aliquot præliis insolentior, pacem petenti Crunnio denegavit, multaque in suos & hostes crudeliter gessit. Bulgarus autem animos ex desperatione colligens, in eum irruit, & viis interclusis cepit ac interfecit, cum multis Patriciis ac Ducibus, & universo fermè exercitu: ejus verò caput diebus multis ostentatum, & postea in poculum conversum, argento exornatum, ut ex eo Principes Bulgari biberent. Ex ejus exercitu milites aliquot capti, cū fidem ejurare nolissent, à Bulgariis martyrio affecti sunt. Stauratius autem filius, multis debilitatus vulneribus, ægrè relatus in urbem, dum novas cædes cogitat, Imperio exutus est, ejusque locò omni-

omnium consensu Michaël Curopalates, cognomento Rhancabenus, Nicephori gener, præstito prius de fide servanda juramento Imperator acclamatus est. Mox ejus uxor Procopia dicta Augusta, nec ita multò post Theophilactus ejus filius. Sic pax reddita Ecclesiæ, omnibus iterum reconciliatis, Josepho Oecono iterum ejecto, adeò, ut cum scelerato Imperatore omnes Orientalis Imperii calamitates defuisse viderentur.

Migravit ex hac vita Carolus filius nativissimus Caroli Imperatoris. Extincta est pariter filia ejusdem Caroli defuncti Rothrudis. Moriturus autem Carolus, Italiæ præfecit Bernardum filium Pipini, & reliquum Imperii reliquit Ludovico, quem pietas tantæ dignitatî reservavit, multis tamen casibus adversis exagitandum.

✠(812.)✠ Michaël Imperator Constantinopolim sæcibus hæreticis expurgat, decreta & ferrum contra Manichæos, Iconoclastas, & aliam quarumcunq; hæreseon sparfarum colluviem extendens, ex quibus aliquot cæsi, alii auffugere.

Sergius quoque Manichæus, dum asseribus faciendis intentus fuisset, ascia à quodam ex ejus manibus extorta & in caput
impa-

impactâ, suorum & alienorum scelerum
pœnas persoluturus interiit.

Palæstina à Saracenis adhuc bellis inte-
stinis a se invicem differentibus maximis
damnis afficitur.

Carolus M. & Michaël Imperator mu-
tuis legationibus & muneribus se invicem
honorant.

Agitatur Constantinopoli quæstio de
transfugis Regi Bulgaro reddendis, quos
reddi volebat Theodorus Studites aliique
viri boni, volebat Nicephorus Patriarcha
& id è re publica fore judicabat Imperator,
prævaluit tandem sententia negans & pax
cum Bulgaris intercidit, unde multa mala
Imperio contigerunt per Maximum quen-
dam cometa prænunciata.

✽(813.)✽ Michaël Imper. Victus &
Bulgaris fugit Constantinopolim, & Im-
perium transfert in Leonem, qui in spe-
ciem aliquamdiu restitit, (creditur tamen
rectius illius proditione exercitum prope
Hadrianopolim prædictam stragem pas-
sum esse, ut diffamato Michaële tanquam
ignavo, ipse Imperator acclamaretur) à
Nicephoro tandem persuasus suscipit Im-
perii insignia purpuram calceos coccineos
& diadema, quæ Michaël haud invitus &
ultra eidem tanquam Successori suo transf-
misit

misit, & ipse una cum uxore ac liberis detonsis capillis monasticum habitum induerunt Imperio & omni juri suo renunciantes, Nicephorus Patriarcha cum Leone coronaret, videbatur sibi quamdiu manibus coronam tenuit spinis acutis transfigi, in fausto scilicet omine, calamitatum quæ eventuræ essent prænuncio. Iconoclastæ quoque ad Leonis acclamationem, a militibus & populo propensius eliciendam, dolos & mendacia sua contulerunt, passim spargentes, Constantinum Copronymum visum fuisse à mortuis resurgentem, & candido equo subvectum ad Bulgaros debellandos, ad cujus sepulchrum etiam preces fundebant, opem ejus adversus Imperii hostes implorantes, atque his colubrinis viis Leoni ejusdem hæresis conforti viam patefacere perfidi illi conati sunt.

Crunnus Rex Bulgarorum Hadriano-
poli captâ omnes Christianos captivos sa-
culares & Ecclesiasticos monachos, viros
& fœminas, nullo discrimine congregavit
& quotquot Christo renunciare detrectas-
sent eosdem diversis suppliciis affectos
crudeliter interfecit, cum suo Episcopo
Manuele quem amputatis manibus & eru-
tis oculis gladio Medium dividi jussit.

Sed

Sed & Leo Armenus jam Imperator sævitiam suam primo exercuit in Michaële ejusq; uxore & liberis: quanquam enim pacificè in Monasterio Constantinopoli viverent, jussit tamen in exilium in Insulam Protam transportari & Theophylactum natu majorem filium & Ignatium Castrari jussit: & Ignatius quidem postea Constantinopolitanus Antistes factus pietate & miraculis magis claruit, quam fortè fecisset in purpura.

Carolus Magnus cum se morti obnoxium & propinquum adverteret, filium suum Ludovicum, qui solus filiorum Hildegardis supererat, habito conventu generali omnium consensu atque Consilio, simul Imperatorem & Regem Francorum coronavit, ipse verò reliquum vitæ suæ tempus totum orationibus eleemosynis, aliarumque virtutum exercitio consecravit: habitata posthæc diversa concilia per Dioceses in quibus pro disciplina Ecclesiastica & contra tollendos varios abusus multa piè & laudabiliter statuta sunt.

✽(814.)✽ Leo Armenus Imperator stabilito jam satis Imperio quod tyrannicè occupaverat, publicè Iconoclastam se ostendit, & ut Catholicos in eandem hæresin pertraheret Nicephorum & Theodorum

rum

rum Studitam & omnes Monasteriorum Præfectos, & Episcopos in comitatu gentes ad se in Palatium convocavit & coram se de Imaginibus cùm Iconoclastis disputari iussit. Quod cùm omnes negassent, afferentes, nefas esse in dubium quacumque ratione vocare rem in universali Concilio decisam, omnibus domum suam remissum Silentium imposuit. Paruere plerique & inter cæteros qui minus tacere debuissent Nicephorus, sed Theodorus Studites asseruit hoc silentium impium esse, & ad se cum de cultu imaginum publicè loquendum, Nicephorum quoque rupto silentio induxit, qui statim in exilium pulsus est in Insulam Proconnesum: magis exilio suo quam dignitate honoratus. Quo tempore accidit, ut cum Theophanes Abbas monasterii Agræ esset in quodam prædio, divino quodam instinctu sentiret, Nicephorum navigio prætervehi, ideoque suffraganeis eum venerationis ergò profectus fuerit. Sed & Nicephorus eodem momento elevatis manibus flexisque genibus, è navigio eum salutavit, cùm neuter alterum corporeis oculis videret.

In locum autem Nicephori intrusus est Theodotus quidam Melissenus *Cassiteris* dictus, id est *Stanneus*, homo turpissimus & volu-

voluptate contaminatissimus, qui statim convocatâ Synodo Copronymi pseudo-Concilium confirmavit, & septimam Synodum damnavit: Cui cum multi Episcopi & Archimandritæ obsisterent, in exilium eiectioni sunt.

Obiit Carolus Magnus Aquisgrani expleurisi, ætatis suæ anno 72. Imperii 14. Vir de Ecclesiâ, si quisquam alius, optimè meritus, & in quo nulla virtus præter castitatem defuit, cujus defectum magnâ corporis afflictatione compensavit. Relatus est à Paschali post annos 166. sub Friderico II. in numerum Sanctorum, sed quòd is legitimus Pontifex non esset, ejus Apotheosis ab Ecclesia Romana non est approbata, permessa tamen videtur fuisse in quibusdam Galliæ Ecclesiis, quandoquidem prohibita non est, & Pontificum silentium videtur his Ecclesiis tacita quædam approbatio.

Carolo successit Ludovicus Pius, qui omnia mandata patris statim executus, missis legationibus ad Principes, mortem parentis significavit, & fideles æquè acidololatræ, & Saraceni omnes ut publicum totius orbis terrarum Patrem Carolum luxerunt.

✽(815.)✽ Defuncto Carolo tanquam
Pon-

Pontificis tutore ac patre jam mortuo, ad
versus Leonem Papam facinorosi quidam
ex Romanis iterum conspirarunt, quæ ma-
chinationes cum erupissent, legibus adve-
sus complices actum est. Et Ludovicus
Imper. misso Bernardo, qui in regnum Ita-
liæ pro patre suo Pipino successerat, sedes
Romanam compositis turbis protexit, &
ab injuriis vindicavit.

In Oriente Leo Imperator vulpinâ frau-
de obtegens tantisper ferociam suam ab-
chindritas ab exilio revocat, & promissa
omnia omnibus libertate, cujuscunque ve-
lent religionis, si modò semel cum Theo-
doto publicâ comunione uterentur, mul-
tos simplices induxit ad communicandum
cum turpissimo hæretico, quod ubi Theo-
dorus Studita in exilio constitutus, factum
esse intellexisset severè arguit, & ab erro-
re lapsos revocavit. Ideo ab Imperatore
virgis cædi, & in aliud remotius exilium
transportari jussus est. Qui verò ad ido-
peris delectus est Nicetas, quidam Alexi
filius, ut vidit Theodori corpus alacritate
ad sustinenda verbera se componentis, &
tate & jejuniis ad summam maciem reda-
ctum, vixque ossibus hærentem virum, non
solum non attingere ausus est, sed & p^{ro}
fraude, quâ Imperatoris jussum explere a
sociis

fociis existimaretur (solus enim in carcerem ingressus erat ob viri, ut aiebat, reverentiam) ovis pellem recens detractam accipiens, super eam verbera distinxit, & ut guttas etiam ex plagarum cruore suffulas ostendere posset, ipse sibi sanguinem ex brachio lanceolæ ictu elicuit, eoquæ flagrum imbuit.

Hispani Saracenorum jugo valde oppressi confugiunt ad Francos, à quibus Septimaniam Provinciam pro suo, usu & vita sustentanda colendam accipiunt.

(816.) In Oriente Leo Imperator Iconoclasta sævit multipliciter contra Orthodoxos Confessores: quos inter Theodorus Studita quòd in carcere Clericum quendam hæreticum Iconoclastam convertisset, acerrimè virgis cæsus & fœdissimo carceri mancipatus, & dirâ fame cruciatus longo tempore solâ Eucharistiâ (cujus particulas semper habere secum more Orientalium consueverat) vitam protraxit: Scripsitque ad Confessores Epistolas quaqua versum, quot verba tot fulmina contra Hagiomachos & imaginum oppugnatores continentes. Ex his Epistolis unam, pia quædam fœmina Christiana sævissimo & nullis vel aquis vel machinis restinguendo incendio injecit, & in momento extinxit.

Mi-

Migravit ex hac vita Leo Papa, multis adversus Ecclesiam motis tempestatibus agitatus & naviculæ Petri peritissimus gubernator inventus & probatus; qui ad implorandum divinum auxilium, & tot tantisque motibus fortiter resistendum septies quotidie vel etiam novies missarum solennia celebravit, ejus in locum Stephanus V. vel ut alii numerant IV. creatus est, qui in Gallias quamprimum profectus Ludovicum Imperatorem coronavit.

✽(817.)✽ Stephanus ex Gallia Romanam redux moritur in via & post obitum miraculis clarus, ejus in locum surrogatur Paschalis Sanctitate quoque & miraculis celebris, præfectus in monasterio S. Stephani adeoque ab omnibus expetitus & probatus.

Celebratur Concilium Aquisgrani in quo omnia quæcunq; donata fuerunt Romanæ Ecclesiæ à Pipino, Carolo, & Ludovico, confirmata sunt, prout hæc donatio inserta habetur in Jure Canonico dist. 63. Cap. *Ego Ludovicus*: atque his donationibus Pontifices Romani deinceps Constantinopolitanos Imperatores non agnovère Dominos suos, sed errantes graviter corripuère, & eorum decreta se in medio foro Romano combusturos interminati sunt.

sunt, neq; sua diplomata Imperatorum annis sed Pontificatus sui posthac notare consueverunt.

Bernardus Rex Italiae contra Ludovicum rebellat, sed Imperatoris cum valido exercitu adventu perterritus, ad ejus se pedes pro venia abjecit: verum habitam quaestione tam ipse quam conjurationis complices oculis orbati sunt, Episcopi quoque convicti sedibus suis depositi, in monasteria intrusi sunt. Cujus tamen severitatis postea Ludovicum poenituit.

Paschalis Papa haereticos legatos a Theodoro missos rejicit: contra legatos missos a Theodoro Studita, & Catholicis benigne suscipit.

✽(818.)✽ In Oriente ad rugitum Leonis Imperatoris persecutio augetur, sed & Confessores, missa legatione a Paschali Pontifice multi ad meliorem vitae frugem revertuntur. Romae quoque extructum novum monasterium Graecorum, eò tanquam ad asylum cofugientibus magnam liberalitate & pietate apertum est.

✽(819.)✽ Ludovicus frequentibus Synodis in Occidente prospicit Ecclesiae, quae in Oriente dirissimè agitur: cum enim Leo Imp. scriptas a Theodoro Studita litteras contra Iconoclastam Imperatorem
ab

ab hæreticis traditam accepisset in manus suas, iussit ad acriora tormenta revocari. Igitur à Magistro militum in Oriente verberibus cæsus crudeliter, & Smyrnæ perductus, ubi carceri iterum deterrime injectus est, & corpus ejus exsuccum & ossibus inhærens, centenis per vices ictibus dilacerari consuevit.

✽(820.)✽ Corpus S. Marci Evangelistæ per mercatores Venetos Alexandria Venetias hoc anno translatum est, eique magna ecclesia condita, in qua sacrum pignus ita defossum est, ut quo loco lateret, penitus ignoraretur, ne Franci id raperent.

Leo Imper. in ipsa nocte Natalis Domini, dum sacro officio interesset, in ecclesia palatii a conjuratorum gladiis appetitus ad sacrum altare recurrens diu confodientium ictus cruce avertit, donec vulneribus undique confossus succubuit, interfectus à fautoribus Michaëlis Balbi Ducis, qui multa in Imperatorem atrocità effutire ausus, igni adjudicatus erat, post festa Natalitia comburendus. Et hic statim post necem Leonis compedibus adhuc onustus (siquidem vinculorum & compedum claves ipse Leo asservabat) è carcere in solio Imperatorio collocatus est, solutisq; malis leo compedibus, ut erat sordibus conspur-

catus, impudenter ad magnum S. Sophiæ templum progrediens, manu Patriarchæ coronatus, & ab universo populo Imperator salutatus est. Fuit autem Michaël colivies omnis impietatis, natione Phryx, infectus novâ hæresi quæ Baptismum admittens & respuens circumcissionem, de cætero Mosaicam legem cum Judæis sequebatur. Statim autem Leonis filios relegavit in Insulam, jussitque castrari, quorum unus in sectione mutus effectus, & alter mortuus, mater autem in Monasterio inclusa, ac tota familia impiissimi Leonis dissipata est.

DECAS III.

Ab anno Christi 820 ad 830.

821. **R**omæ invenitur Corpus S. Cæciliæ, & a Paschali honorificentissime transfertur, una cum corpore S. Valeriani ejus Sponsi.

Michaël Imperator, (quanquam impius) ab exilio tamen revocat Confessores, & cum iis Theodorum Studitam, imagines quoque restitui pristino cultui extra Constantinopolim permittit, prohibet autem id fieri in urbe sua, quia ipse hactenus nullam coluisset.

O

Hab.